1. KAPITOLA

Všetko najhoršie, Flora

Nazvať Floru Brimblovú veselou dievčinou by bolo dosť prehnané. A kto by chcel začať knihu preháňaním, najmä keď udalosti v nasledujúcich kapitolách budú už aj tak dosť neuveriteľné. Sľubujem! Takže si zapamätajme, že naša Flora nikdy nebola žiadnym veselým slniečkom. Bola skôr ako daždivý deň. No nie taký, pri ktorom leje ako z krhly. Veru nie. Skôr ako jemné mrholenie, ktoré vám drzo šteklí nos.

A pršalo teda poriadne! Presne ako zo spomenutej krhly, navyše bolo chladno a fúkalo. To Flore vôbec nepridalo na jej vždy utrápenej nálade.

A pritom mohlo byť všetko také krásne. Náš príbeh sa totiž odohrával v Rye, malej, priam rozprávkovej

rybárskej dedinke na južnom pobreží Anglicka, kde vietor voňal po soli, pretože prichádzal od mora.

Vo svete plnom hrazdených domov, visiacich muškátov a dláždených ulíc. Všetko mohlo byť naozaj ako z rozprávky, keby tie časy neboli také zvláštne. Bol totiž prvý máj. Florine narodeniny. Za normálnych okolností by v slnkom zaliatej dedine švitorili vtáky a obloha by bola taká široká a modrá ako more. V ten rok však zima odmietala ustúpiť jari. Zahryzla sa do krajiny ako starý pes, ktorý nechce pustiť svoju kosť. Preto stromy ešte nemali listy, nikde nekvitla ani jedna kvetinka a jedinými vtákmi boli havrany. Smutní ľudia sa oddávali pochmúrnym myšlienkam a pýtali sa sami seba, či to temné obdobie niekedy pominie.

Aj vo Florinej hlave sa točili tie neblahé myšlienky, až kým ich nakoniec nevyplašilo veselé zacinkanie. Bol to zvonček na dverách obchodíka na Západnej ulici, do ktorého Flora práve vošla. Nad malou výkladnou skriňou bolo starým písmom napísané Arthur Wiggins a vedľa toho: Predajca papierenského tovaru.

Vo chvíli, keď sa Flora z búrky a dažďa vnorila do dusnej polotmy, ju privítal drsný hlas.

„Poďte ďalej a vitajte v našom obchode, Wigginsov atrament skrátka musíte mať!“

Ten hlas nepatril majiteľovi obchodu, ale jeho papagájovi, ktorý sedel na jednej z políc a so záujmom si Floru prezeral.

„Ahoj, Charles,“ s úsmevom pozdravila vtáka Flora.

„Ahoj, Flora,“ ozvala sa odpoveď.

Nie však od Charlesa, ale od Arthura Wigginsa, starého muža s niklovými okuliarmi. Práve štúral do rašelinového ohňa, ktorý praskal v prastarom kozube a spôsoboval, že ťažké drevené obloženie stien žiarilo ako jantár.

Flora dychtivo nasávala teplo, akoby pochádzalo zo slnečných lúčov, ktoré jej už tak veľmi chýbali. Ako sme spomínali, v ten deň mala Flora narodeniny, svoje trináste. Jej otec ležal chorý v posteli, a preto jej nemohol kúpiť darček. Namiesto toho jej dal nejaké peniaze, ale keďže Brimblovci boli chudobní, nebolo ich veľa. Flore to neprekážalo. Mala len jedno želanie. A to sa nachádzalo tu, v staromódnom papiernictve Arthura Wigginsa.

Treba vedieť, že Flora rada písala príbehy. No už veľmi skoro si všimla, že sa jej to darí len za dvoch

podmienok. Potrebovala na to staré plniace pero svojej matky a atrament od Arthura Wigginsa. Atrament bol skutočne ručne robený, a to podľa tajnej receptúry, ktorá sa odovzdávala z generácie na generáciu. Ingredienciami boli napríklad žiarivo žltá farba slnka, temná tma noci či jagavé trblietanie hviezd. Ako Wiggins všetky tie zložky získaval, zostane asi navždy jeho tajomstvom alebo ním možno raz naplní celú knihu.

„Atlantická modrá?“ poznamenal starý Wiggins s úsmevom. Oči za jeho niklovými okuliarmi priateľsky zažiarili, lebo vedel, že jeho atrament je u Flory v tých najlepších rukách. Wiggins bol jeden z mála ľudí, ktorí tušili, že Flora je výnimočná osôbka. Hoci v tej chvíli to tak rozhodne nevyzeralo. Pred majiteľom obchodu totiž stála trinásťročná dievčina oblečená ako na pohreb, celá premočená a s dlhými čiernymi vlasmi rozstrapatenými vetrom.

„Atlantická modrá, atlantická modrá,“ zaškriekal papagáj rozrušene. „V tvojom veku by si už mohla skúsiť aj nejakú inú farbu!“

„Atlantická modrá,“ potvrdila Flora so smiechom a položila na pult zväzok vlhkých librových bankoviek. Veľa peňazí za pár kvapiek atramentu, ale keď

si človek uvedomil, aké úžasné príbehy v tej tajomnej modrej farbe driemali, tá suma bola priam smiešna. Wiggins sa otočil k starej polici, na ktorej stáli malé fľaštičky so všetkými možnými druhmi atramentu. Čerešňová červená na ľúbostné listy, sýta, priam horúca hnedá na výdatné kuchárske recepty alebo nebeská čerň na hlboké myšlienky. „Kde len je tá atlantická modrá?“ mrmlal si sám pre seba.

Charles okamžite priletel a posadil sa mu na plece. „Atlantická modrá je, ak sa natiahneš, hore vľavo úplne vzadu v rohu!“ zaškriekal.

„Á, samozrejme,“ zahundral starec a z police vybral malú fľaštičku s nápisom Atlantická modrá. Z čoho tú atramentovú farbu vyrábal, bolo, ako sme už spomínali, jeho tajomstvom. Prezradíme tu len jedno – musel sa kvôli tomu ponoriť veľmi hlboko.

Flora sledovala papagája, ktorý pre zmenu poletoval krížom-krážom po malom obchode. Samozrejme, vedela, že tá vec s hľadaním atramentu je len trik, ktorý ho naučil Wiggins. Nebola si však úplne istá.

Starý pán postavil fľaštičku s atramentom pred Floru a tá ju schmatla do rúk ako vysmädnutý človek, ktorý siaha po pohári vody. Nakoniec sa obaja na

rozlúčku bez slov usmiali ako starí priatelia a Flora sa pobrala k dverám.

Len Charles opäť nedokázal držať jazyk za zubami, keď pristál na poličke vedľa dverí: „Myslíš si, že nemám právo hovoriť? Akoby som bol len obyčajný papagáj?!“

„Ale ty si papagáj!“ opravila ho Flora.

„A ty nie si obyčajné dievča, moja milá, lebo tvoje meno je Flora Brimblová,“ zaškriekal farebný vták a elegantne sa jej uklonil.

Flora sa zachichotala. Koľko času asi Wiggins potreboval, aby Charlesa naučil tie slová? Okrem atramentu to bol dnes minimálne druhý najkrajší narodeninový darček.

Dievča s rozstrapatenými vlasmi vyšlo von do sivého dňa. Keby sa nejaký turista napriek mizernému počasiu túlal po Západnej ulici, videl by len to, že Flora vybehla z obchodu, ktorý bol už od nepamäti prázdny, pretože v ňom vraj strašilo. Ako sme už naznačili, v Rye bežal čas inak, najmä keď bola Flora nablízku. Lebo ona v skutočnosti nebola normálne dievča, hoci o tom, samozrejme, ešte netušila. Pre ňu sa za zakaleným sklom výkladu nachádzal obchod starého Wigginsa.